

MIERCURI, SEPTEMBRIE 30, 2015

MAJADAHONDA ÎN CUMPĂNĂ

Majadahonda: Monumentul Moța-Marin (28 septembrie 2015)

Comandanții legionari Ion I. Moța (n. 1902) și Vasile Marin (n. 1904), amândoi avocați, plecați (spre sfârșitul anului 1936, alături de alți 5 camarazi) să lupte ca voluntari în Spania de partea lui Franco, pentru apărarea Crucii și a civilizației creștine, au căzut împreună la Majadahonda, în imediata vecinătate a Madridului, pe 13 ianuarie 1937. Tranșeea în care și-au aflat sfârșitul a fost delimitată, de o echipă legionară, încă din toamna lui 1940, iar la 13 ianuarie 1941 au avut loc primele depuneri de flori. Încă din 1949, la inițiativa lui Traian Popescu (1910-2002), avocat și fost diplomat (stabilit la Madrid din 1947, ulterior cunoscut editor și filatelist), locul fusese marcat cu o cruce de piatră (distrusă în anii din urmă de vandalismul stângist și înlocuită astăzi cu o modestă cruce metalică).

Impunătorul monument comemorativ de la Majadahonda, inaugurat în ziua de 13 septembrie 1970, s-a construit, din inițiativă legionară și cu sprijinul statului spaniol, după planurile arhitectului Sergio Cifuentes. În fiecare an, la 13 ianuarie (sau la date proxime), au avut loc acolo pelerinaje și festivități comemorative româno-spaniole (ce-i drept, din ce în ce mai restrânse), în pofida ostilității forțelor stângiste (care, după moartea lui Franco, timp de aproape patru decenii, au profanat constant monumentul, cum se poate vedea și în imaginile de aici). S-au găsit mereu români inimoși care să-l curețe (astăzi în frunte cu d-nii Mihail Pantazi și Ovidiu Mocan) măcar o dată pe an, dar, cu toate aceste eforturi, zona – rămasă practic de izbeliște, mai ales după

moartea proprietarilor inițiali – arată astăzi ca o groapă de gunoi din vecinătatea cimitirului local.

Din această toamnă, zilele monumentului par să fie numărate. Pe fondul indiferenței oficialităților românești și al disputelor sterile dintre grupurile neolegionare (atât din Spania, cât și din țară), ce au blocat singura soluție realistă de salvare a monumentului și a locului împrejmuitor (ridicarea acolo a unui mic schit ortodox, sub fireasca tutelă instituțională a Episcopiei Spaniei și Portugaliei, care ar fi rezolvat și problema patrimonială, și continuitatea în condiții decente a tradiției comemorative), plenul primăriei locale a aprobat, pe 29 septembrie, o moțiune – inițiată, pare-se, de PSOE (*Partido Socialista Obrero Español* – Partidul Socialist Muncitoresc Spaniol), pe baza articolului 15.1 al Legii 52/2007 (așa-numita *Ley de la Memoria Histórica*, prin care s-a atentat pînă și la ansamblul memorial de la Valle de los Caídos!) – *para la retirada del monumento fascista* („pentru îndepărtarea monumentului fascist”), după cum citim pe [EuropaPress](#), cu 13 voturi pentru (Ciudadanos – 6, PSOE – 3, Somos Majadahonda – 3, Izquierda Unida – 1) și 12 abțineri (Partido Popular – 11, Centristas – 1). Abținerile nu de datorează, cum ar putea crede naivii, vreunei principialități sau bunăvoințe înțelegătoare a celor mai „de dreapta”, ci – au ținut să precizeze anumite surse locale – situației patrimoniale încurcate (proprietate privată, dar cu acces public). Oricum, s-a insistat pentru o soluționare în regim de urgență, pînă la finele lui 2015 (în așa fel încît să cadă de la sine scontata reuniune comemorativă din ianuarie 2016).

Dacă hotărîrea se va pune în practică, atunci nu partea spaniolă e în primul rînd de vină (ei au interesele lor, gîndesc cum gîndesc și nici nu prea știu despre ce și despre cine e vorba, crezînd că Moța și Marin ar fi fost... *dos pilotos franquistas*, „doi piloți franchiști”!!!), ci partea română, cu cecitățile și orgoliile ei păguboase, acumulate în timp și ajunse într-o clasică fundătură mioritică (așa s-a pierdut maian, *mutatis mutandis*, și Căminul Moța-Marin de la Aravaca, pe mîna noastră, nu a spaniolilor, care s-au crucit ei înșiși cît sîntem unii de șmecheri și alții de proști). Românul (fie el verde, roșu sau albastru), cînd nu e ticălos, se întrece să fie prost, iar prostia este încă și mai gravă cînd se crede pe sine... principială (mă abțin să dau nume sau exemple concrete, dar poate cuiva îi va bîzîi o muscă pe căciulă...). Eu mă încăpățînez să mai sper, dincolo de porțițele pe care le lasă legislația însăși (și pe care nici votanții moțiunii nu le ignoră), în „mintea cea de pe urmă” a românului, fie el de acasă sau de pe aiurea. Și în mila lui Dumnezeu, la rugăciunile sfinților și martirilor noștri, pe care a venit vremea să-i onorăm nu cu vorba, ci cu fapta, nu pe cont propriu, ci în duhul comuniunii creștine și naționale (cu care am rămas prea îndelung datori și lui Dumnezeu, și morților noștri, și urmașilor care ne vor judeca).

Răzvan CODRESCU

Majadahonda: Monumentul Moța-Marin (28 septembrie 2015)

Update: 1 octombrie 2015, ora 01

Am primit și dau mai departe următorul comunicat al Asociației pentru Custodia Monumentului Legionarilor Români căzuți la Majadahonda:

La Asociación para la Custodia del Monumento a los Legionarios Rumanos caídos en Majadahonda, enterada de la moción aprobada por el pleno del Ayuntamiento de Majadahonda, a instancias del grupo municipal de Ciudadanos, con el apoyo de PSOE, IU y Somos Majadahonda, y con la abstención de PP (porque la parcela es privada) y Centristas, quiere aclarar:

A) Que esta asociación es la propietaria del terreno que se menciona, estando al corriente en todos los pagos y tributos.

B) Que dicho terreno y monumento son de propiedad privada, si, pero no de acceso público, sino que su vallado ha sido sistemáticamente destruido por los vandálos y talibanes, que no respetan a nada ni a nadie contrario a sus ideas. Que de hecho se está llevando a cabo una cuestación por parte de esta asociación para volver a cerrar el perímetro de dicho terreno. De lo que el Ayuntamiento de Majadahonda tiene constancia, al haberse estudiado conjuntamente con técnicos del mismo, algunas opciones de cerramiento.

C) Que el monumento ubicado en dicho terreno, fue construido en 1970, siendo pagado su coste por dicha asociación.

D) Que el referido monumento NO es de "exaltación, personal o colectiva, de la sublevación militar, de la Guerra Civil y de la represión de la Dictadura". Sino de homenaje a unos rumanos, que vinieron a combatir en España contra el comunismo estalinista, y que ahí murieron.

E) Que en el día de hoy ha puesto el tema en manos de sus servicios jurídicos, para defender su propiedad y la memoria de los legionarios rumanos allí caídos.

Salut reacția promptă și mă abțin de la alte comentarii, dorindu-le succes celor îndrituiți să facă ceva (fie și în ceasul al doisprezecelea). Răspunderea le este pe măsură. **(R. C.)**

publicat de Răzvan Codrescu @ [15:58](#)

VINERI, OCTOMBRIE 02, 2015
PENTRU CEI CARE N-AU HABAR

Cazul Majadahonda, prezentat succint în [postarea anterioară \[1\]](#), a generat o serie de comentarii (cărora nu le-am dat drumul) ale unor Anonimi ignoranți (sau pur și simplu imbecili), mereu gata să incrimineze ideologic și să terfească memoria unor oameni cărora n-ar fi vrednici nici să le lege șireturile. Prin urmare, vin aici în întâmpinarea ignoranței contemporane (imbecilității, din păcate, n-ai ce-i face) cu câteva repere de epocă (notele îmi aparțin), în măsură să aducă un plus de lămurire asupra acestui episod istoric, din trei perspective diferite: a unui antilegionar notoriu (Nicolae Iorga), a unui membru al elitei legionare (Mircea Eliade) și al unui înalt ierarh bisericesc (Mitropolitul Nicolae Bălan). Că Moța și Marin, ca oameni ce-au fost, au avut și păcatele lor, aceasta e o cu totul altă discuție (ca și judecata globală asupra legionarismului sau franchismului, în contextul epocii respective sau în conștiința posterității). Fiecare e liber să adopte față de aceste lucruri o atitudine sau alta, dar în cunoștință de cauză. Dacă nu ne putem abține, atunci măcar să știm despre ce vorbim! (R. C.)

Emisiune filatelică de epocă

Nicolae IORGA

DOI BĂIEȚI VITEJI: MOȚA ȘI MARIN

Luptând pentru credința lor creștină și pentru cinstea poporului lor, pentru ce este etern, scump și curat în latinitatea nebolșevizată, doi tineri Români, doi Băieți viteji, Moța și Marin, au căzut înaintea Madridului [2] apărat de Roșii [3].

Cînd, în zilele din urmă, îndepărtam [?] știrile de o monotonie desăvîrșită – în ciuda măcelului zilnic – cu privire la ceea ce se petrece, în miez de iarnă, acolo, în nenorocita Spanie, nu ne gîndeam că între aceia care și-au dat viața luptînd pentru cauza cea bună erau acești doi fii ai țării noastre.

Prinși de un entuziasm care se cere condus și nu înăbușit (pentru că altfel rămîne celălalt entuziasm, contra căruia Statul nu poate lupta îndeajuns și mai ales singur), încălziți de o idee căreia i se închinaseră întregi, ei și-au zis că e preferabil, decît în România însăși o agitație care nu-i aduce întotdeauna bine, să meargă acolo unde nu sînt discursuri și demonstrații de stradă, ci omul stă în fiecare clipă în fața morții, pentru ce crede el sfînt și mare. Și – au căzut.

Cine știe ce va ieși din cumplita furtună ce s-a abătut asupra depărtatului pămînt latin, unde se varsă sînge din toate rănile unui nobil neam! Dar, dacă vreodată vom vedea Spania cum a fost, cum trebuie să fie, se va putea spune la noi, cu înduioșată mîndrie, că pentru aceasta au curs și cîteva picături din sîngele scump al tineretului nostru.

(Apărut în *Neamul Românesc* din 19 ianuarie 1937
și în *Lumea nouă*, nr. 1/1937)

Mircea ELIADE

ION MOȚA ȘI VASILE MARIN

Rareori se întîlnește în istoria unui neam o moarte atît de semnificativă ca moartea acestor doi fruntași legionari, căzuți pe frontul spaniol.

În războiul civil din Spania – devenit, repede, un război între ideologii politice și interese economice extra-naționale – au murit, fără îndoială, sute de mii de oameni, de ambele părți; oameni și mai buni, și mai răi, desperați sau mercenari, eroi sau asasinii. E greu de crezut, totuși, că printre acele cîteva sute de mii de morți de pe fronturile spaniole se mai pot număra jertfe atît de voluntare ca a lui Ion Moța și Vasile Marin. Revoluția naționalistă – ca și rezistența guvernului democrato-comunist – a găsit desigur, încă din primele zile, aderențe fanatice. S-au înscris voluntari pentru ambele tabere și din toate țările. Dar plecarea celor șapte comandanți legionari români [4] în Spania – unde au luptat ca simpli voluntari în trupe de șoc – a fost simbolică. [...]

Atît Ion Moța cît și Vasile Marin dăduseră nenumărate probe de spiritul lor de jertfă: închisori, suferință, prigoană morală; o tinerețe trăită eroic, responsabil, ascetic.

Această ultimă și fatală încercare – plecarea în Spania – și-o aleseseră ei singuri, ca o supremă dovadă de credință și eroism creștin. [...] Moartea voluntară a lui Ion Moța și Vasile Marin are un sens mistic: jertfa pentru creștinism. O jertfă care să verifice eroismul și credința unei întregi generații. O jertfă menită să fructifice; să întărească creștinismul, să dinamizeze un tineret.

Ion Moța avea adversari, dar nu avea nici un dușman. Era un tînăr palid, calm, concentrat; nici un gest frenetic, nici un fel de eroism ostentativ în cuvintele și privirile lui. Avea priviri limpezi, orizontale. Ghiceai însă o lungă și nedomolită macerație lăuntrică; siguranța lui în lumea de dincolo, în viața sufletului după moarte, îl făcea să sufere și mai mult de puținătatea acestei scurte vieți pămîntene. Nu se temea de moarte: a dovedit acesta cu mult înainte de plecarea în Spania. Aștepta nerăbdător să se jertfească, să învețe pe alții drumul unei vieți eroice, impersonale. „Martir” înseamnă „martor”; cel care moare pentru o credință *mărturisește* pentru ea, dovedește celorlalți că o asemenea credință te mîntuiește de spaima morții, că în ea găsești un sprijin, după ce ai găsit un sens al existenței. [...]

În viața politică a României de după război [primul război mondial] intransigența și demnitatea lui Ion Moța îl făcuseră admirat chiar de adversari. Bărbăția luptei lui își avea rădăcinile într-o sinceră și bogată viață religioasă. România puternică, cinstită și creatoare, pentru care era gata să se jertfească încă din cea dintîi zi a luptei sale, era înainte de toate *o Românie creștină*. Ca și șeful și prietenul său, Corneliu Codreanu, Ion Moța credea că misiunea generației tinere este să împace România cu Dumnezeu. Să transforme litera moartă în viață creștină. Să lupte cu orice mijloace împotriva puterilor întunericului. În ceasul cînd a simțit că Lucifer se încleștează din nou în lupta cu Hristos – Ion Moța, cruciat ortodox, a plecat dîrz, cu inima împăcată, să se jertfească pentru biruința Mîntuitorului [5]. Alți voluntari, în Spania, au căzut pentru un ideal omenesc – fascismul sau comunismul. Ion Moța a fost dintre aceia care au căzut pentru un ideal supra-uman – pentru biruința lui Hristos. O asemenea moarte fructifică – chiar și aici, pe pămînt...

Vasile Marin aparținea unei alte structuri spirituale: era bățaios, ironic, pasionat de lecturi și de controverse, întotdeauna dispus să asculte un pamflet, o glumă, o pagină frumos scrisă și curajos gîndită. De cînd l-am cunoscut, acum vreo 12-13 ani, era un cetitor pasionat al „reacționarilor” francezi, era abonat la *Action Française* și cunoștea toate cărțile lui Léon Daudet și Maurras. Avea temperament de luptător și fenomenul politic l-a pasionat încă din liceu. Nu bănuiai totuși, în figura lui rîzătoare, sub vorbele lui întotdeauna ironice, hotărîrea unei jertfe atît de cumplite. Vasile Marin nu mi-a spus niciodată ce crede despre moarte. Plecarea lui în Spania a dovedit însă tuturor ca nu se temea de ea; a căutat moartea cu înverșunare, cu bucurie, ca și unul care știe că de-abia din ceasul morții începe adevărata viață, veșnică.

Jertfa lui e tot atît de semnificativă și tot atît de fertilă ca și a lui Ion Moța. Doi oameni de structuri sufletești atît de deosebite – primesc moartea cu aceeași bucurie.

Destinul i-a ales pe ei ca să mărturisească; să arate celorlalți seninătatea pe care ți-o dă credința, sensul creștin și eroic pe care îl capătă viața atunci cînd ești gata, în orice clipă, să renunți la ea.

(Apărut în *Vremea* din 24 ianuarie 1937)

Î. P. S. NICOLAE [BĂLAN],
Mitropolitul Ardealului

RUGĂCIUNE ARHIEREASCĂ
rostită la prohodul lui Moța și Marin
(13 februarie 1937)

Doamne, Dumnezeuul nostru, Care cu înțelepciunea Ta cea negrăită ai zidit pe om și ai așezat hotare vieții lui, ascunse numai în știința Ta, către Tine, Stăpîne, ne ridicăm mîinile și inimile, cînd se desparte om de om și se desfac legăturile scumpe pe care Tu le-ai rînduit și binecuvîntat pe acest pămînt trecător, ca să se găsească iarăși în viața cea fără de sfîrșit.

Unde jertfa omului este mai mare și mai curată, acolo ești și Tu, Atotțiitorule, mai aproape. La picioarele Crucii și înaintea jertfei izbăvitoare a Unuia Născut Fiului Tău și Mîntuitorului nostru, covîrșiți de milostivirea Ta, ne amuțesc cuvintele pe buze, dar ni se pleacă genunchii și mîinile în smerită închinare către Tine, iubitorule de oameni.

Tu ai hotărît să chemi pe calea jertfei, întru odihna care este la Tine, pe robii Tăi, iubiții noștri fii și frați Ion Moța și Vasile Marin, și lîngă sicriul care poartă ceea ce a fost trecător în ființa lor, gîndurile și simțămintele noastre se preschimbă în cucernică rugăciune pe care o înălțăm către Tine, Părinte al îndurărilor.

Nu să plîngem am venit aici, căci smerenia cugetului nostru în fața bunăvoirii Tale de a primi jertfa aleșilor Tăi nu ne îngăduie să însoțim cu plîngere sfîrșitul vieții lor. Ci am venit să-Ți mulțumim, Părinte, că ni i-ai dăruit așa de mari și curați cu sufletul, ca să se învrednicească a primi duhul credinței pînă la moarte, duhul jertfei de sine, care este scara cea mai aleasă, dată nouă, oamenilor, de înălțare către Tine. [...]

Slăvimu-Te pe Tine, Părinte, că ne-ai trimis lumina pilduitoarei jertfelniciei a aleșilor Tăi Ion și Vasile, ca să ieșim din întunericul nepăsării, al îndoielii și al oricărei micimi de suflet în urmarea destinului nostru. În judecățile Tale, nepătrunse de mintea omenească, i-ai dus departe de noi, totuși în țara aceeași frății de sînge, la luptă grea purtată pentru Cruce și Împărăția Ta, ca astfel

să strălucească jertfa lor cu atât mai limpede înaintea ochilor noștri, în toată frumusețea ei, dezbrăcată de orice interes legat de pământ.

Slăvimu-Te pe Tine, Hristoase Dumnezeule, că ai învrednicit poporul nostru ca din mijlocul lui să alegi ostași credincioși pentru lucrul Tău, care de dincolo de moarte ne trimit solia și mărturisirea credinței lor, cum numai de pe buzele marilor Tăi mucenici din veacurile de la început a răsunat în lume: „Eu așa am înțeles datoria vieții mele. Am iubit pe Hristos și am mers fericit la moarte pentru El” [I. I. Moța].

Binecuvântată să fie vatra familială și iubitorii părinți care au crescut aceste odrasle scumpe în grădina neamului nostru; ei nu-și vor mai vedea fiii în jurul lor aici, pe pământ, dar cu atât mai mult se vor ridica ei cu gândul la cer, unde s-au înălțat sufletele acestora. Tu, Izbăvitorule, Care ștergi lacrimile celor îndurerați, ocrotește cu mângâierile Tale soțiile credincioase [6] ale celor chemați la Tine și înger păzitor trimite copilașilor lor [7].

Tu, Mîntuitorule, Care ne-ai răscumpărat cu sfînt sîngele Tău vărsat pe Cruce și nu lași fără de binecuvîntarea Ta nici o jertfă neprihănită, fă să rodească jertfa plăcuților robilor Tăi Ion și Vasile, pe pămîntul țării noastre, pe care au iubit-o din toată inima lor, roadele virtuților care înalță neamurile și le fac biruitoare împotriva puterilor întunericului. Revarsă în sufletele fiilor poporului românesc duhul credinței care mută munții, duhul iubirii care toate le rabdă și niciodată nu pierde, duhul nădejzii care leagă inimile de țelurile cele mai presus de fire ale vieții ce se înfrățeste cu jertfa. Trimite conducătorilor poporului nostru duhul înțelepciunii Tale. Pogoară în inimile tinerimii noastre duhul ascultării de voia Ta cea sfîntă, duhul rugăciunii și al muncii, duhul jertfelniciei care s-a sălășluit în aleșii Tăi Ion și Vasile.

Biserica Ta, clădită pe jertfa Ta pe Cruce, prin noi, smeriții slujitorii ei, însoțește cu binecuvîntările ei sufletelor robilor Tăi Ion și Vasile pe drumul veșniciei, și dacă, oameni fiind, trup purtînd și în lume viețuind, au căzut în neascultarea poruncilor Tale, Tu ușurează-le, iartă-le, lasă-le toate greșalele, [cele] de voie și [cele] fără de voie, cele cu știința și [cele] cu neștiința, iar sufletelor lor, ca pe ale slugilor Tale bune și credincioase, primește-le întru bucuria Ta, Stăpîne, în corturile dreptilor le așază și le odihnește pe ele. Căci ei au împlinit cuvîntul ce ni l-ai dat prin îngerul Bisericii Tale: „Fii credincios pînă la moarte, și-ți voi da ție cununa vieții!” [Apocalipsa 2, 10].

Binecuvîntate să fie numele lor în cartea veșniciei Tale și neuitată să rămîna amintirea lor în neamul nostru, din veac în veac.

Tu ne-ai dat nădejdea vieții celei veșnice întru care, în legătura cu Tine, primim cu supunere ceea ce ne dai, căci Tu ești Dumnezeul nostru și Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui, Fiului și Sfîntului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. *Amin.*

(Apărut în *Solia* din 21 martie 1937)

[1] Cf. și Cezarina Condurache, „[Primăria Majadahonda a decis demolarea Monumentului Moța-Marin](#)”.

[2] La Majadahonda, localitate aflată la circa 20 de kilometri de Madrid.

[3] În secolul XIX, denumire generică dată partizanilor *stîngii* (inclusiv liberalilor), în vreme ce partizanii dreptei erau numiți „albii”. În secolul XX, mai ales după revoluția bolșevică, denumirea s-a restrîns treptat la *extrema stîngă* (comuniștii).

[4] Ion I. Moța, Vasile Marin, Gh. Clime, Alecu Cantacuzino, Nicolae Totu, Bănică Dobre, pr. Ion Dumitrescu-Borșa.

[5] „Jertfa este măsura creștinătății noastre”, scrisese el cîndva.

[6] Iridenta Moța (n. Codreanu, sora Căpitanului) și Ana-Maria Marin (n. Ropală), trecute ulterior prin prigoana comunistă, căreia i-au supraviețuit amîndouă, cu odrasle cu tot.

[7] Moța a lăsat în urmă o fată și un băiat (Gabriela și Mihail).

Mai puteți citi pe acest blog:

[Taina jertfei: cazul Moța-Marin](#)

[Mișcarea Legionară: dosar bibliografic](#)

[Două biografii: Moța și Marin](#)

[Onoarea, dincolo de ideologii](#)

[Antologia Punctelor cardinale \(XCVIII\)](#)